

større Beløb til Raadighed til den almindelige Træplantning; men jeg er lidt, ja endog meget ked af, at der ikke er stillet samme Beløb til Raadighed til Hegn og Smaaplantninger som sidste Aar. Sidste Aar var der nemlig stillet 100.000 Kr. til Raadighed, men paa det foreliggende Finanslovsforslag er der kun opført 44.000 Kr. Det er efter min Mening alt for lidt. Træplantningssagen har en uhyre Betydning i Jylland, og særlig i Midtjylland. Vi maa ind paa at hegne vore Marker med levende Hegn, hvis vi skal undgaa de store Ødelæggelser om Foraaret, som vi i de senere Aar har været Vidne til. Derfor vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Minister, at det foreslaaede Beløb bliver betydelig forhøjet — jeg skulde ikke have noget imod, om det blev forhøjet ud over de 100.000 Kr., som blev bevilget i Fjor. Det ser ogsaa lidt mærkeligt ud, at den højtærede Minister kun foreslaar bevilget 44.000 Kr. til Hegn og Smaaplantning, medens der til de kongelige Haver foreslaas bevilget 127.000 Kr. Det er slet ikke saaledes, at jeg vil kritisere dette Beløb og mene, at det er for højt, men jeg mener, at Beløbet til Smaaplantninger og Hegn er alt for lille, hvorfor jeg vil henstille til den højtærede Landbrugsminister at ihukomme det gamle Ord, som bliver ved at være evigt ungt. Det lyder saaledes: „Hvor Ploven ej kan gaa, og Leen ej kan slaa, der bør et Træ at staa.“

Westergaard: Paa det foreliggende Finanslovsforslag findes der under Landbrugsministeriet opført en Bevilling paa 7000 Kr. til Rejseunderstøttelse i landøkonomiske Øjemed. Beløbet har i adskillige Aar været for ringe, men saaledes som Forholdene har udviklet sig, og saaledes som de sikkert vil blive, i hvert Fald et Stykke ind i Fremtiden, vil det vise sig endnu meget vanskeligere at faa dette Beløb til at strække til end hidtil. Der er jo ingen Udsigt til, at det vil blive særlig billigt at rejse i den kommende Tid; og da det er sikkert, at saadanne Rejser, foretagne af Mænd, der er knyttede til Landbruget, og som har Forudsætninger for at indhøste Erfaringer i Udlandet, har meget stor Betydning, vil jeg haabe, at den højtærede Landbrugsminister vil søge at faa denne Bevilling sat op.

Til Sammenligning skal jeg anføre, at der under Indenrigsministeriet til Haandværkssvendes Rejseforeninger findes opført en Bevilling paa 9000 Kr., ligesom der findes en Bevilling til Rejseunderstøttelse

for Journalister paa 10.000 Kr., medens Beløbet sidste Aar var 6000 Kr. Under Handelsministeriet findes opført en Bevilling til unge Handelsmænds Uddannelse, ligeledes ved Rejser og Ophold i Udlandet, paa 20.000 Kr. og til ubemidlede Haandværkere en Bevilling paa 31.000 Kr. Til Haandværk, Industri og Handel foreslaas saaledes i alt 60.000 Kr. i Rejseøjemed, medens der til Landbruget kun er foreslaaet 7000 Kr. Det skal nu ingenlunde forstaas saaledes, som om jeg er misforstået med, at der til Handel, Haandværk og Industri er foreslaaet det paagældende Beløb, ingenlunde! Jeg tror, det ogsaa paa det Omraade har den største Betydning, at unge Mennesker kommer ud og ser sig om. Jeg synes blot, at det, der er foreslaaet til Landbruget, er for lidt, og det ikke alene sammenlignet med Bevillingerne til de andre Erhverv. Det er jo kun faa Rejser, der kan foretages for et saa ringe Beløb. Derfor henstiller jeg, at Bevillingen sættes betydelig op.

Dernæst vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Landbrugsminister, om der snart kan ventes et Lovforslag vedrørende Undervisningen paa Landbohøjskolen. For et Par Aar siden var dette Spørgsmaal til Behandling her paa Rigsdagen, og saa vidt jeg husker, blev Resultatet, at der senere skulde fremkomme et Forslag om Ordningen. Det, man den Gang særlig tog Sigte paa, var de landbrugsstuderendes Undervisning. Denne Undervisning er alt andet end tidssvarende. Navnlig er Undervisningstiden absolut alt for kort. Ikke mindst paa Landbrugets Omraade er der i de senere Aar kommet uhyre mange nye Opgaver frem. Men Undervisningstiden derude for de unge Mennesker, der skal være Lærere og Vejledere for Landbruget, er blevet indskrænket i Stedet for, at den burde have været udvidet, efterhaanden som der stilledes større Krav.

Det er ikke min Hensigt at komme ind paa Timeplanen. Jeg skal blot pege paa en enkelt Ting, der maa siges at have stor Betydning, nemlig Undervisningen i Kulturteknik, som det kaldes. Det er en kendt Sag, at der i mange Aar er foretaget ret betydelige Arbejder paa det kulturtekniske Omraade, det vil sige Arbejder som Dræning og Vandløbsregulering. Saa vidt det har været muligt, er disse Arbejder udførte efter Hedeselskabets Anvisning og under dets Vejledning. Det vilde være i høj Grad ønskeligt, om Landmændene i al Almindelighed havde noget mere Kendskab til disse Ting. Men det kan de ikke